

Bruccini, Az Olasz Hadifogoly

Ez a kép Sprembergben készült 1945-ben, és ez egy olasz katona, Bruccini, aki udvarolt nekem.

1945. április 13-án álmunkból vertek fel a lipcsei koncentrációs tábor barakkjában a felvigyázónők, hogy sorakozó, mert ezt a tábort kiűrtik. 10 napon át mentünk körbe-körbe, aztán egy éjjel az összes kísérőink eltűntek. Megkezdődött németországi vándorlásunk második szakasza. Mentünk-mendegéltünk keresve a hazafelé vezető utat. Egy nagy útkereszteződésnél szovjet katona irányította a forgalmat, és ott kézzel-lábbal a Vöröskereszt, illetve Budapest iránt próbáltunk érdeklődni. Mögénk állt két biciklis fiatalember, és amikor a számunkra kijelölt útnak nekivágtunk, hozzánk csatlakoztak. Ez a két fiatalember -- mint kiderült, olaszok voltak, de német fogságba kerültek ők is -- azért csatlakozott hozzánk, később megtudtuk, mert a Budapestet ők Bukarestnek

értették, és tudták, valahogy úgy jutnak haza. Én eleinte nagyon dühös voltam, és mondtam a többieknek, hogy nem elég éjszaka az orosz katonák ellen hadakozni, még majd ezek is a nyakunkra jönnek. Később azonban az én véleményem is megengyhült, tekintve, hogy semmink nem volt, és a férfiak egy erdő szélén a fűre leültek, és bennünket is invitáltak -- persze ez is csak kézzel-lábbal ment, csak olaszul beszéltek, az egyik alig-alig németül. Kipakoltak egy nagy lábas sárgaborsó-főzeléket és egy egész sült csirkét, és jól befalatoztunk mi is belőle. Általában lakatlan házakban találtunk a napi vándorlás után éjszakai szállást. Nagyon sok elhagyott otthon volt, és volt, ahol ennivalót is találtunk. 1945. május 9-én elértünk egy gyűjtőtáborba, ahol a legkülönbözőbb nemzetiségű nők és férfiak külön csoportokban, házakban voltak elhelyezve. Ez a tábor Spremberg volt.

Bennünket, a négy nőt egy ház emeletén helyeztek el egy szobában. Itt minden nap kaptunk valami ennivalót. Főleg kenyeret és burgonyát, időnként kis cukrot, lisztet és nagyon ritkán valami kevés húst. A két fiút, Bruccinit és Nellót egy másik házban, több olasszal együtt helyezték el. A két fiú Etus és az én udvarlómmá szegődött. Minden nap nagyokat sétáltunk, és tulajdonképpen a magunk ellátásán kívül más dolgunk nem volt, pihentünk, napoztunk. Szereztem egy füzetet és ceruzát, és amikor sétáltunk Bruccinival, tanulgattam egy kicsit olaszul, a füzet lett a szótár, és így lassan-lassan már beszélgetni is tudtunk. Kiderült, Lucában lakik, 29 éves műszerész. Tudta, hogy férjes vagyok, és 2 kislányomat hagytam otthon. Belém szeretett, és meg kellett ígérnem, ha a férjem nem jön vissza, eljöhessen értem Budapestre, és elvigyen a gyerekeimmel feleségül Olaszországba. Június 17-én reggel kettes sorokba állították azokat a táborlakókat, akiknek kelet felé volt az útjuk haza. Természetesen a két olasz nem tartozott ebbe a csoportba. Így érzékeny búcsút vettünk egymástól, és nekem meg kellett ismételnem az ígéretet a házasságra.